

VI. Arbejdstidens Nedsættelse.

Spørgsmaalet havde været behandlet baade paa Konferencerne i 1933 og 1934. Som det fremgaar af Beretningen fra 1934 (Side 7), lykkedes det ikke at faa vedtaget noget Konventionsudkast, men for at skaffe Mulighed for at fortsætte Behandlingen af dette Spørgsmaal vedtog Konferencen i sidste Øjeblik en Resolution om at opfordre Arbejdsbureauets Styrelsesraad til at indsamle supplerende Oplysninger og paany optage Spørgsmaalet paa den kommende Konferencens Dagsorden.

Som Grundlag for Konferencens Forhandlinger forelaa følgende af Bureauet udarbejdede Forslag:

2 Forslag til Resolutioner, hvoraf den ene indeholdt en almindelig Udtalelse til Fordel for Princippet om 40-Timers Ugen som almindelig international Grænse for Arbejdstidens Varighed, medens den anden opfordrede Regeringerne til at træffe egnede Foranstaltninger til at hindre, at Princippet Gennemførelse medfører en Ferringelse af Arbejdernes Levestandard.

Desuden havde Bureauet for følgende 5 Erhvervsomraader:

- 1) Offentlige Arbejder,
- 2) Jern- og Staalvirksomheder,
- 3) Byggeri- og Entreprenørvirksomheder,
- 4) Glasværker for Fremstilling af Flasker samt
- 5) Kulminer,

hvor man mente, at Arbejdstidsnedsættelsen i første Linie vilde kunne gennemføres, udarbejdet Udkast til Specialkonvention om 40-Timers Uge for hver af de nævnte Omraader. For det Tilfælde, at Konferencen ikke vilde gennemføre Spørgsmaalet ved een Behandling, men gøre Anvendelse af den almindelige Dobbeltbehandling, havde Bureauet endvidere udarbejdet en Opstilling over de Punkter, hvorom man skulde indhente Oplysninger fra Regeringerne med Henblik paa senere Vedtagelse af Specialkonventioner for de nævnte 5 Omraader.

Spørgsmaalet var Genstand for en omfattende Generaldebat i flere af Konferencens Plenarmøder, hvor Modstanderne og Tilhængerne af 40-Timers Ugen fik Lejlighed til at gentage og uddybe de under de foregaaende Konferencer fremsatte Argumenter.

Paa Arbejdsgivergruppens Vegne udtalte Direktør Ørsted, at Gruppen stadig stod paa sit principielle Standpunkt at maatte modsætte sig en international Konvention om Spørgsmaalet. Gruppen kunde stadig ikke erkende, at Nedsættelse af Arbejdstiden vilde medføre en Forøgelse af Beskæftigelsesmulighederne, og naar det tages i Betragtning, at Washington-Konventionen om 48-Timers Ugen har opnaaet en saa ringe Tilslutning, turde dette være Udtryk for, at der ikke er nogen praktisk Mulighed for ved internationale Overenskomster at gennemføre en yderligere Forkortelse af Arbejdstiden. En saadan Forkortelse er uløselig knyttet sammen med Lønspørgsmaalet, med Hensyn til hvilket Arbejdsbureauet har erkendt, at international Regulering ikke er mulig. Det kunde ikke ændre Arbejdsgivergruppens Standpunkt, at man nu vilde nøjes med til en Begyndelse at gennemføre 40-Timers Ugen indenfor enkelte bestemte afgrænsede Erhvervsomraader, idet dette omgaaende vilde medføre Krav fra andre Industrier. Arbejdsgivergruppen maatte bestemt hævde, at saadan som Forholdene nu laa, maatte Organisationerne efter de mange resultatløse Forhandlinger om Emnet erkende, at Spørgsmaalet ikke kunde løses og burde trækkes tilbage. Saa længe man holdt sig til en almindelig Diskussion om Spørgsmaalet, vilde Arbejdsgivergruppen gerne deltage i Forhandlingerne, idet Arbejdsgivergruppen naturligvis var interesseret i og gerne vilde medvirke til at faa